

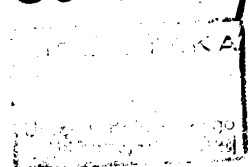
16 kwietnia 1932 r.

2

URZĄD PATENTOWY

CO4b 43/12

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 15604.

Kl. 80 b 17.

Karl Schneble
(Zurych, Szwajcaria).

Sposób sporządzania pokrycia podłogowego.

Zgłoszono 2 stycznia 1931 r.
Udzielono 11 lutego 1932 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy sposobu sporządzania pokrycia podłogowego, używanego jako podkład pod linoleum i podobne materiały, lub też znajdującego zastosowanie bezpośrednio.

Aby pokrycie podłogi odpowiadało wymaganiom praktyki, powinno izolować ciepło i głos, następnie powinno dać się na miejscu łatwymi środkami sporządzić i to na każdym podkładzie czy to z drzewa, cementu, czy podobnych podkładach.

Według wynalazku niniejszego pokrycie podłogowe sporządza się w następujący sposób.

Mieszaninę z ziemi okrzemkowej, pumeksu, rozdrobnionego korka oraz takiej ilości mleka cementowego, aby z wymienionych składników powstała plastyczna ma-

sa, nakłada się na podłogę poprzednio oczyszczoną. Jako korzystna okazała się mieszanina z $\frac{2}{5}$ śrutu korkowego, $\frac{2}{5}$ pumeksu i $\frac{1}{5}$ ziemi okrzemkowej. Aby się ta masa związała np. z posadzką betonową, zwilża się tę ostatnią wodą. Następnie posypuje się cementem i nakłada mleko cementowe, poczem dopiero nakłada się masę. Suchy cement lub mleko cementowe powoduje ściśle zespolenie masy z posadzką betonową i pochłaniania z masy plastycznej wilgoć potrzebną do wiązania. Masę plastyczną wygładza się w sposób znany. Zanim pierwsza warstwa stwardnieje można nałożyć warstwę drugą o takim samym składzie, przyczem używa się korka i pumeksu bardziej miało rozdrobnionych. W celu przyspieszenia wysychania masy można na sporządzoną masę

nasypać na sucho, lub wetrzeć w nią mialko zmielony korek, ziemię okrzemkową, pumeks, ewentualnie barwik i cement, jako środek wiążący. Na taką masę można po wyschnięciu położyć linoleum lub tym podobne pokrycie; można jednak stosować powyższą masę bezpośrednio jako podłogę.

Tę samą masę można również nakładać na podłogi drewniane.

Jeśli masę ma się nałożyć na drewnianą podłogę, należy najpierw tę ostatnią zapuścić środkiem impregnującym, zabezpieczającym przed wsiąkaniem wody w drzewo, np. środkiem, znajdującym się w handlu pod nazwą „Murol”. Po wyschnięciu podłogi po pierwszym zapuszczeniu, zapuszcza się ją po raz drugi tym samym środkiem impregnującym i jak długo jeszcze jest mokry, nakłada się wyżej opisaną masę do wykładania podłóg. Podłogę przygotowuje się jak opisano powyżej.

W celu sporządzenia na drzewie powierzchni podłogowej, używanej bez wykładania linoleum, postępuje się jak wyżej opisano.

Masę nakłada się możliwie najcieńszą warstwą. Bezpośrednio po nałożeniu pierwszej warstwy i dopóki jeszcze jest ona wilgotna, nakłada się warstwę czystego, przemytego piasku, cementu i środka stwardniającego (środku, powodującego szybkie wią-

zanie się cementu). Na tę zaprawę cementową nakłada się trzecią warstwę i to za nią warstwa druga się zwiąże. Ta trzecia warstwa składa się z zupełnie mialko zmielonego piasku, cementu, środka stwardniającego i wody, do czego dodaje się jeszcze odpowiedniego barwika.

Pokrycie podłogi twardnieje w krótkim przeciągu czasu i nie podlega zmianom wskutek temperatury. Powierzchnia podłogi jest gładka, daje się zmywać i zużywanie się jej jest nieznaczne, można ją również froterować.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób sporządzania pokrycia podłogowego przy użyciu śrutu korkowego i cementu, znamienny tem, że do śrutu korkowego dodaje się ziemię okrzemkową, a następnie tylko tyle mleka cementowego, aby powstała plastyczna masa, którą nakłada się na podłoże podłogowe.

2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że do masy przed nakładaniem na podłoże podłogowe dodaje się pumeksu jako środka wypełniającego.

Karl Schneble.

Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.